

FAR OCH JAG

När jag var bortåt tio år gammal, minns jag, tog far mig i handen en söndagseftermiddag och vi skulle ut i skogen och höra på fågelsången. Vi vinkade farväl åt mor, som skulle stanna hemma och laga kvällsmaten och inte fick gå med. Solen sken varmt och vi gav oss friskt på väg. Vi tog det inte så högtidligt detta med fågelsången, som om det var något så särskilt fint eller märkvärdigt, vi var sunt och förståndigt folk både far och jag, uppfödda och vana vid naturen, det var inget fjäsk med den. Det var bara för att det var söndagseftermiddag och far hade fritt. Och vi gick banlinjen, där ingen annars fick gå, men far var vid järnvägen och hade rätt till det. På så sätt kom vi också direkt in i skogen, behövde inte göra några omvägar.

Strax började både fågelsången och allt det andra. Det kvittrade inne i buskarna av finkar och lövsångare, av gråsparvar och taltrastar, hela surret som man får omkring sig så snart man kommer in i skog. Marken

var tjock med visippor, björkarna hade nyigen slagit ut och granarna skjutit färska skott, det luktrade från alla håll och kanter, underst låg skogsbotten och ångade för att solen stod på. Överallt var liv och väsen, humlor för ut ur sina hål, myggor yrde kring där det var sankt, och ur buskarna sköt fåglarna ut som skott för att fånga dem och dök lika fort ner igen. Rätt det var kom ett tåg susande och vi fick gå ner på vallen, far hälsade lokomotivförarn med två fingrar mot söndagshatten och förarn gjorde honnör och slog ut med hand, det var fart i allting. Så trampade vi iväg vidare på syllarna som låg och svettades sin tjära i solgasset, det luktrade allting, vagnsmörja och mandelblommor, tjära och ljung om vartannat. Vi tog stora steg för att stiga på sliprarna och inte i gruset som var grovt att gå i och slet skorna. Skenorna blänkte i solen. På bägge sidor om linjen stod telefonstolpar och sjöng när man gick förbi dem. Ja, det var en fin dag. Himlen var alldeles klar, inte ett moln syntes till, och det kunde heller inte bli några på den här dan, efter vad far sa. Om en stund kom vi till en havreåker till höger om linjen, där en torpare som vi kände hade ett svedjeland. Havren hade kommit upp tätt och jämnt. Far granskade den med kännarmin och man märkte att han var nöjd. Jag förstod mig just inte mycket på sådant, för jag var född i stan. Så kom vi till bron över en bäck där det ofrast inte är just mycket vatten, men nu var det full ström. Vi höll varandra i hand för att vi inte skulle falla ner mellan sliprarna.

Sen varar det inte länge förrän man kommer till det lilla banvaktersället som ligger alldeles inbäddat i grönska, äppelträd och krusbärsbuskar, där gick vi in och hälsade på och blev bjudna på mjölk och såg deras gris och höns och frukträden som stod i blom, så fortsatte vi igen. Vi ville fram till stora ån, för där var det vackrare än någon annanstans, det var något särskilt med den, för längre upp i landet gick den förbi fars barndomshem. Vi brukade inte gärna vända förrän vi hunnit så långt, och också i dag kom vi efter en god promenad dit. Det var nära nästa station, men dit gick vi inte fram. Far bara såg efter att semaforen stod rätt, han tänkte på allt. Vi stannade vid ån. Strömmen mullrade bred och vänlig i solgasset, utefter stränderna hängde den lummiga lövskogen och speglade sig i spakvattnet, allt var ljus och friskt här, från småsjöarna längre upp kom lite vind. Vi klev nerför slänten och gick en bit utefter åkanten. Far pekade ut metställena. Här hade han suttit på stenarna som pojke och väntat på abborrarna dagen i ända, det kom ofta inte ett liv, men det var en välsignad tillvaro. Nu hade han inte tid. Så for vi kring och väsnades en god stund vid strandkanten, satte ut barkbitar som strömmen tog med sig och kastade småsten ut i vattnet för att se vem som kom längst, vi var av naturen glada och lustiga av oss både far och jag. Så kände vi oss till sist trötta och tyckte vi fått nog, och vi gav oss på väg hemåt igen.

Då började det skymma. Skogen var förändrad, där